

ei tea inime, kas veel teidtele melle pārast on, kui endine sū-dameliit olet seisma jääb. „Pārale selle,” lisas ta veel rohkem punasets saades ja pitaliselt juure, „olen mina vaeje sauna-mehe voeg — ja —”

„Ah, jäätta niijugused justud ajamata,” rõttis Anu jälle sõna sabast linni, „minu isa oli eünemuiste niijoma saunamees, nagu sinu emagi. See ei lähenda midagi nende wabel, kes lapselöörivest saadis teine teist tunnewad. Sina oled libellonna-koolist auuga läbi käinud ja oled pāale selle ka veel valjugi rõppinud, see tasub niijugused väikesed wahed ära, ja mete wōime illa wana miisi sõbralik jääda.”

„Rob, Anu, kui ja just tahad ja seda pahaks ei pane, siis on see ju wāga hāa; jäögu siis ta mana libralis ja lapselik olek meie waheli seidma,” ütles Mart tütarlapse läesti linni rõtttes ja suure hāa meelega tema otsa waadates. „Ega minagi seda füalma ja wōerast olekut ei himusta ega armastat, aga ma mōlesin, et ja selle wahed sees, kus ta linnas oolid, ühlemas oled läinud, sest et ja jääl ju Saksi keelt ja üleüldje peenemot elumisi tundma said. Sell jaadit, kui su ema õra juri, ei ole minu tal wōimolit olnud sinuga pifemalt justu ajada.”

„Ega siia, Mart, siis omesti ei arva, et ma nende paari aasta pārast, mis ma enne ema surma liinast õra elan, hoopis teisels oleksin läinud,” vastas tubli südamega tüdrus. „Mina olen jekksamato jäännud, mis ma elin. Radata-salksoks ja bants-bantsakaks ma ialgigi ei laha jaoda. Mina tahab Gesti tüdrus olla, sest selle seisuse seed üksi tunnen ennest ünneliku olekat; ei viudu mul igapäewast leiba ega riile, ja töö on ta üks tööt, mis inimene teeb, ta ei teota inimest ialgigi.”

„Waa!, see oli ilus sõna, Anu,” hallas Mart jutule, „see on ta minu arwamine ja mōte. Õppigu inimene nii palju kui ta tahab, ega tal selle pārast ei ole tarvis ema jugule ja rahvalle selga rõõrata. Meie peame oma wanemaid ja sellega ta oma rahvast ja maad auustama ja armastama. Nõnda soovirad ja kirjutab ta tööt paremad uuema aja Gesti kirjamerebed, ja see on töbus ja hāa. Ma panen wāga imets ja rõõmustan üpris selle üle, et siia, Anu, ta nõnda mōiled. Ma olen illa arwanud, et ja tubli tüdrus oled, ja mōiled.”

juba lapie eas olid ja otu poolest hoopis teravam kui teised sinu-ealisid tütarlapset, aga seda ma ei oleks mitte lootnud, et ja nõnda tublisti mōtied. Igal übel haritud inimesel on ja teado, et sagedadste muidu just teora mōistusega tütarlapset rõõuliskandulist uhlust riites ja Saksi keele purssimises taga ajavad, linna lähevad ja jääl, see lugu tuleb tihiti ette, digelt teelt õra langewad, ehit nad lüss maal kui auusad mehenaejad ja perepidajad volju ünnelikumad oleksivad wōinud olla ja hoopis enam lasu saato. Seda trööstlikum on asi siis ta, kui jälle kord tütarlapsi leiab, sedel sõda ja waim diget teed käiwad ja digel sohal seijawad. Ja jah, Anu,” ütles Mart täis armastust Anu otsa waadates, „sina oled selge fullatüll.”

„Mine illa, Mart,” waatas Anu silmi maha lühed, mis sa nüüd niipalju minust liidad! Mina ei näe sinu midagi liituse väärvt aega, waid arwon, et see ari iseenesest ja loomulikult nõnda peatis olema. Sa räägid ju nagu mõni suur kõnemees. — Ago suule, Mart, mis ma su lähest pidin tüsima: Mis orwad kiriherra tänases justluses, kui ta ütles, et inimesed nüüd foguni tänamata olla ema endiste häälegijate wästu, kes neile on riistiustu toonud. Eünemuiste olla sin pool-alaasti vaganad elanud metsades ja foobastes, aga pārost on need häälegijad sin riistiustu walgust paista läsinud. Küüdsel ajal olla inimesed nagu foguni pimedad, unustada seda lõik õra ja lasta endid wale-õpetajatest wedada, kes uuemal ajal üles tõuendud, ja tahta sagedadste förgelle ja förgemalle lennuto, kui liiwasd kannavad ja kui tarvis on. Mis sa fest ajast arwad, Mart?”

„Waata, Anu, see on üks imelik ari,” sõitis Mart mōteldes, „selle lüsimise pāale on natuke taske festa, aga ma tahab satuda seda teha. Meie moa ajaloest on ju teado, et Saks-lased melle riidiindu töiwad ja meid üleüldje waimu harimisega tuttmals tegiwaad, selle pārast nõuawad nemad nüüd, et me nende wästu peame tänulikud olema. Uuemal ajal oga hatalt rahvast oma enese olemist ja feelt enam armastama ja fest lugu pidama. Palju inimesi otsuvad waimu harimist ei mitte enam Saksi maid Gesti keele läbi, sest et see Gestloostele enam loomulik on. Sellepārast tulewoob ta mōnes sohab nurisemised